

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy konieczne jest dokonanie później odpowiedniej oceny skutków planu lub przedsięwzięcia dla danego terenu, nie należy uwzględniać na etapie wstępnej kontroli środków mających na celu uniknięcie lub ograniczenie szkodliwego wpływu tego planu lub przedsięwzięcia na ów teren.

(¹) Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-441/17) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Artykuł 6 ust. 1 i 3 — Artykuł 12 ust. 1 — Dyrektywa 2009/147/WE — Ochrona dzikiego ptactwa — Artykuły 4 i 5 — Obszar Natura 2000 Puszcza Białowieska — Zmiana planu urządzenia lasu — Zwiększenie etatu pozyskania drewna — Plan lub przedsięwzięcie, które nie są bezpośrednio związane z zagospodarowaniem obszaru lub do tego zagospodarowania konieczne, ale mogą na te obszary w istotny sposób oddziaływać — Odpowiednia ocena oddziaływania na obszar — Naruszenie integralności terenu — Rzeczywista realizacja środków ochronnych — Skutki dla terenów rozrodu lub odpoczynku gatunków chronionych)

(2018/C 200/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes, H. Krämer, K. Herrmann i E. Kružíková)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: Minister Środowiska J. Szyszko, a także B. Majczyna i D. Krawczyk, pełnomocnicy, wspierani przez eksperta K. Tomaszewskiego)

Sentencja

1) Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej:

- na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r., poprzez przyjęcie aneksu do planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Białowieża bez upewnienia się, że aneks ten nie wpłynie niekorzystnie na integralność obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty i obszaru specjalnej ochrony PLC200004 Puszcza Białowieska;
- na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2013/17, a także art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zmienionej dyrektywą 2013/17, ponieważ nie ustanowiła koniecznych środków ochrony odpowiadających wymaganiom ekologicznym typów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I do dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2013/17, i gatunków wymienionych w załączniku II do tej dyrektywy, a także gatunków ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/147, zmienionej dyrektywą 2013/17, i regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w tym załączniku, dla których wyznaczono obszar mający znaczenie dla Wspólnoty i obszar specjalnej ochrony PLC200004 Puszcza Białowieska;
- na mocy art. 12 ust. 1 lit. a) i d) dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2013/17, ponieważ nie zapewniła ścisłej ochrony chrząszczy saproksylicznych, a mianowicie bogatka wspaniałego (*Buprestis splendens*), zgniotka cynobrowego (*Cucujus cinnaberinus*), konarka tajgowego (*Phryganophilus ruficollis*), rozmiarza kolweńskiego (*Pytho kolwensis*), wymienionych w załączniku IV do tej dyrektywy, to jest nie zapewniła skutecznego zakazu ich celowego zabijania, niepokojenia oraz pogarszania stanu lub niszczenia terenów ich rozrodu w Nadleśnictwie Białowieża, oraz

- na mocy art. 5 lit. b) i d) dyrektywy 2009/147, zmienionej dyrektywą 2013/17, ponieważ nie zapewniła ochrony gatunków ptaków wymienionych w art. 1 dyrektywy ptasiej, w tym przede wszystkim sóweczki (*Glaucidium passerinum*), włośchatki (*Aegolius funereus*), dzięcioła białogrzbiatego (*Dendrocopos leucotos*) i dzięcioła trójpalczastego (*Picoides tridactylus*), to jest nie zapewniła, aby nie były one zabijane ani płoszone w okresie lęgowym i wychowu młodych, a ich gniazda lub jaja nie były umyślnie niszczone, uszkodzane lub usuwane w Nadleśnictwie Białowieża.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawach połączonych T-101/15 i T-102/15, Red Bull GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Red Bull GmbH

(Sprawa C-124/18 P)

(2018/C 200/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Red Bull GmbH (przedstawiciele: A. Renck, Rechtsanwalt, S. Petivlasova, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej; Marques; Optimum Mark sp. z o.o.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawach połączonych T-101/15 i T-102/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawach R 2037/2013-1 i R 2036/2013-1; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że dokonana przez niego wykładnia art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w kontekście znaków towarowych tworzonych przez kompozycję kolorystyczną, narusza zasady równego traktowania i proporcjonalności. Sąd w sposób nieuprawniony wprowadził nowy i nieproporcjonalny wymóg dotyczący graficznego przedstawienia znaków towarowych tworzonych przez kompozycję kolorystyczną, błędnie przyjmując, że tego rodzaju znaki mają jako takie samoistnie mniej precyzyjny charakter. Po pierwsze, założenie takie nie ma podstawy prawnej, nie odpowiada żadnemu z celów określonych w przepisach oraz bezprawnie i nieproporcjonalnie dyskryminuje znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne względem innych znaków towarowych, takich jak między innymi jednokolorowe znaki towarowe, słowne znaki towarowe, czy znaki towarowe tworzone przez rysunki. Po drugie, kryteria wskazane w zaskarżonym wyroku są sprzeczne z samą istotą znaków towarowych stanowiących kombinację kolorów, które, jak jasno zauważył Trybunał w wyroku *Libertel* ⁽²⁾, nie są ograniczone przestrzennie. Zaskarżony wyrok w rzeczywistości ogranicza znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne jako takie do kolorowych znaków graficznych, pozycyjnych lub przedstawiających wzory. Po trzecie, potencjalnym skutkiem zaskarżonego wyroku może być unieważnienie ponad 85 % znaków towarowych znajdujących się w portfolio wnoszącego odwołanie, które stanowią kombinacje kolorów podobne do spornych znaków towarowych.